

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

số 524

ngày 24 tháng 07 năm 2005

Tờ báo hằng tuần ĐIỆN KHÍ PHÂN GIẢI dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Tiến Hóa

*Tiến hóa thâm sâu tự bạc bàn
Khai thông trí tuệ sống vẫn an
Giải mê phá chấp khỏi bàng hoàng
Học hỏi phân minh giữ pháp tràng*

Kính bái

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 11/05/2005 đến 17/06/2005

Copyright 2005 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Multimedia Communication. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phản câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Chuyện tình dài hay ngắn ?
- 2) Đường tu rút ngắn bằng cách nào mới đúng ?
- 3) Làm cách nào mới tiến ?
- 4) Thực hành cách nào mới đúng?
- 5) Chuyện gì khó khăn nhất ?
- 6) Ai là người tu đàng hoàng nhất ?
- 7) Nôn nóng có lợi gì không?

1) Montréal, 11-06-2005 3 : 40 AM Hỏi : Chuyện tình dài hay ngắn ? Đáp : Thừa chuyện tình duyên chỉ có một giai đoạn ngắn thôi Kệ : Chuyện tình ngắn ngủi dễ thức tâm Chuyện của Trời Phật thì rất dài Luân chuyển trong nhớ nhung kính thương Thực hành rõ mỗi nhịp tiến hóa	2) Montréal, 12-06-2005 4 : 30 AM Hỏi : Đường tu rút ngắn bằng cách nào mới đúng ? Đáp : Thừa đường tu liên tục có thể rút ngắn Kệ : Tâm tu thành thật mới thắng hoa Uỷển chuyển thực hành tâm đạt pháp Học hỏi không ngừng pháp pháp xuyên Đường đi nói rộng tự vượt xuyên
3) Montréal, 13-06-2005 4: 10 AM Hỏi : Làm cách nào mới tiến ? Đáp : Thừa thực hành mới tiến Kệ : Qui nguyên giếng mới mới tiến thân Sửa tiến chuyển cần thanh đạt pháp Giải tỏa phiền ưu tự góp phần Khai thông trí tuệ pháp phân lần	4) Montréal, 14-06-2005 4 : 15AM Hỏi : Thực hành cánh nào mới đúng? Đáp: Thừa thực hành liên tục Kệ: Thực hành đúng dần tiến thân mau Giải tỏa phiền ưu rõ nhiệm mầu Không phiền không động loạn thật siêu Thành tâm tu tiến cảm thức nhiều
5) Montréal, 15-06-2005 3: 10 AM Hỏi: Chuyện gì khó khăn nhất ? Đáp : Thừa chuyện không chịu dứt khoát là khó khăn nhất Kệ : Thành tâm dứt khoát là phải xong Thực hành chánh pháp tự vượt xuyên Hành khổ tâm thân an định hướng Thành tâm nhịn nhục hành tiến đường	6) Montréal, 16-06-2005 4 : 40 AM Hỏi : Ai là người tu đang hoang nhất ? Đáp : Thừa người gặp trở ngại nhiều nhất thì mới chịu ăn năn lo tu Kệ : Có trở ngại thì mới cố gắng Thành tâm tu luyện tự tìm đường Khai thông tự thức tự khai trương Chuyển hoá tâm thân trong động loạn
7) Montréal, 17-06-2005 2 : 10 AM Hỏi : Nôn nóng có lợi gì không? Đáp: Thừa nôn nóng không có lợi và chỉ có hại mà thôi Kệ: Nôn nóng vô cang chẳng bằng hoang Sống chết vô cang chứng rõ ràng Tâm tu nhứt quyết không lùi bước Ánh sáng cang qua chỉ rõ ràng	

SỬA TÁNH

Bởi vì nghĩa là chúng ta tu ở đây, chúng ta tái ngộ anh chị em ở đây, trong cái căn khôn vũ trụ đã dày công xây dựng. Từ khi tôi hành đạo và thông cảm luồng điển của đạo tới bây giờ, các bạn thấy sự mong muốn tôi muốn cái gì? Muốn cho bạn tiến triển về sự thanh cao đạo đức, đưa tình thương cho muôn loài đã làm cho cái căn khôn vũ trụ càng ngày càng tươi đẹp, chứ không muốn bạn đi ở trong sự phá hủy Tiểu Thiên Địa của các bạn, rồi lần lần sinh ra con sâu mọt của quần chúng, căn khôn rối loạn. Cái đó trong thâm tâm chúng ta không người nào muốn. Nhưng mà một số người chưa thông cảm đạo pháp, chưa biết giá trị của thanh điển, rồi quây quần trong tự ái, quên tất cả những cái hồng ân phước đức của bên trên đã đưa cho các bạn, điển của chư Phật đã giúp các bạn, nâng niu các bạn, dẫn dắt các bạn, nhưng mà các bạn ở trong sự phản trắc lấy các bạn, rồi bây giờ Trời Phật dòm xuống cũng chỉ bùi ngùi mà thôi, không giúp các bạn được.

Nếu các bạn không chịu mở cửa ra mà đưa phần thanh điển hòa cảm với bên trên làm sao các bạn có cơ hội hưởng tiếp tục và hưởng đời đời được. Cho nên cái đó là cái khó khăn của mức tiến và thử thách cho người tu về Vô Vi. Bước lên một lớp thì có một lần thử thách, bước lên một khóa thì có một khóa thử thách. Cho nên các bạn phải bình tâm kiên nhẫn, đừng dòm xuống đời nhiều quá mà động loạn. Bởi vì tại sao? Vì người ta thanh người ta mới dòm xuống đời được, còn mình còn cái phần trước mà mình dòm xuống đời, thì chỉ có cái trước đưa ra, thì cái trước nó hút mình, nó lôi cuốn mình làm cho mình đau khổ thêm và không có lối thoát. Cho nên cái người tu mà chưa đạt tới cực thanh thì tôi không có chủ trương cho người đó làm chuyện ô trước, nhưng mà người tu được thanh cao rồi thì nên có ý xuống trước để giúp trước và kéo trước tiến về thanh.

Cho nên nhiều khi tôi nói các bạn tu phải cố gắng tu, cố gắng ý thức hành động của mình, sửa tánh của mình. Nhiều người tu mà bệnh, đó là không chịu sửa tánh mà thôi. Tánh thì sanh ra bệnh, tướng của mình tốt xấu do tâm của mình từ bi hay độc ác. Nó phát hiện ra một cái tướng tốt là cặp mắt ngoan ngoãn, phần điển bộ đầu nó mở thì cái luồng điển nó lại khác. Tướng do tâm phát mà bệnh do tánh sanh. Đó, mà mình phải sửa cái tánh, bởi cái bệnh của các bạn nó đâu có phải là đời nó đau cái mình, bạn mới thấy nó bệnh. Là do cái khẩu nghiệp của bạn, cái miệng của bạn nói tầm bậy, đó! Nó trở lại nó làm cho bạn có một cái bệnh, bệnh tức tối mà không nói được mà lại trị không xong, cái bệnh bực tức ở trong đó, và nhiều khi nó trở lại trách cái đạo, tu mười mấy năm mà không thấy cái gì, đó là do ai? Do cái tánh của nó làm cho nó bực tức mà nó không biết.

Cho nên tu phải sửa tánh, mà sửa tánh là lập hạnh. Cái tánh từ bi là tánh quan trọng, tánh vì mọi người, cái đó là quan trọng. Tánh ích kỷ, vụ lợi vì mình, cái đó không có tiến bộ. Cái đó là bành trướng về hạ trí và đem cho các bạn sợ sệt. Các bạn nói “tôi không có lợi tôi không làm”, đó là các bạn sợ rồi, sợ cái gì? Sợ đói nghèo, sợ khổ. Còn các bạn: “Không! Tôi làm cho mọi người vui tức là tôi vui, tôi làm cho mọi người có lợi, tôi là có lợi”, thì các bạn thấy của các bạn nhiều hơn cái mà bạn suy nghĩ. Bạn suy nghĩ có lợi tôi mới làm, không lợi tôi không làm. Cái đó là phạm vi eo hẹp của bạn, không có bao giờ tiến triển, suốt đời bạn có cần cù đi chẳng nữa cũng chẳng có là bao. Tư tưởng, hành động, vật chất và tinh thần cũng không thể giúp đỡ bạn được.

Cho nên mình vị tha, tôi thường nói: “Mình vì mọi người, mọi người vì mình”. Mình có cái áo duyên dáng, màu sắc rực rỡ bạn, đó là do nhiều người đã tạo cho ta. Bây giờ ta phải tạo cái gì để đền bù cái công ơn đó, là đền bù cái công ơn của Trời Đất này. Cả ngày nghĩ bao nhiêu công chuyện đó thì rốt cuộc dòm lại cái gia cang các bạn không có thiếu thốn. Như tôi hỏi nào giờ các bạn thấy tôi có làm lợi gì đâu, tôi ăn rồi tôi lo tu, rồi tôi nói này nói kia nói nọ để cho họ tiến triển, rồi ai cho tôi ăn đây? Tôi tin tưởng rằng có ông Trời, có ông Phật, có bề trên đem cái thanh điển giáo hóa tôi và nuôi nấng tôi bất cứ ở trường hợp nào.

Thì tôi cứ nghĩ cái đó, nếu tôi vắng cái đó thì tôi sẽ mất tất cả. Mà tôi có cái đó luôn luôn thì tôi sẽ có tất cả, có trong xây dựng và tình thương cởi mở. Thành ra ngày nay tôi cũng quên dùm lại coi tôi có ăn không? Nếu tôi không có ăn, ngày nay tôi không nói chuyện được, thì chắc cũng có ăn. Các bạn thấy cái gì rồi thì nó cũng có. Cho nên nhiều khi gia đình tôi nói: “Ông làm ăn hồi nào giờ ông mua không được vách tường, không mua được cái gì xứng đáng cho gia đình...”. Nhưng mà tôi nói rằng tôi đã mua được cái tình thương rồi, tôi thấy tôi có căn nhà đồ sộ lắm, tôi không phải ở cái nhà eo hẹp như bà đây mua, thành thử tôi không có chương trình mua. Tôi không có chương trình mua thì tôi không có đầu óc bóc lột ai hết. Tôi chỉ lo sửa tôi, tôi tiến, tôi hòa đồng với tất cả mọi người đều ở trong cái thương yêu và dẫn tiến thật sự phát triển. Cho nên cái tình thương là quý trọng nhất, tình thương là đạo đức.

Cho nên bạn không nên dùng cái khẩu nghiệp quá đáng đối xử với một người truyền pháp, một người còn hơn cha mẹ mình, ngày đêm lo tìm cách để cho mình tiến, nhưng mà mình vong ân bội nghĩa dùng những câu bất chánh, tự gạt lấy mình chứ họ đâu có bị gạt, họ tiến triển. Bởi vì sao? Cái người truyền pháp luôn chiếu ánh sáng mở cho mình, mình muốn giận họ mình nói cái vong ân bội nghĩa đó, cái lời nói bất chánh đó, là mình đóng cửa rồi, đâu còn tiếp tục hưởng cái sự sung sướng mà người đã lo cho mình trong thứ tự mỗi ngày mỗi giờ, thì mình tự phạt mình chứ người đâu có phạt mình. Nhưng mà dùm lại đời thì mình thấy buồn tui, khi mình thức giấc mình biết được mình bội phản một người truyền pháp đã lo cho mình hơn một người cha của mình, thì mình thấy mình đau khổ ghê lắm. Không biết các bạn nghĩ sao chứ nếu tôi là người đời, tôi rất đau khổ. Tôi tu thì tôi thấy cái bề trên quan trọng hơn, còn ở dưới không bao giờ chấp một người nào. Nhưng mà tôi thấy họ đau khổ, vì họ làm cho họ đau khổ, thì cái đó tôi không muốn có. Tôi muốn mọi người tiến triển gần tôi.

Cho nên nhiều bạn đang ngồi xung quanh tôi chưa thấy tôi. Nói thấy ma quỷ đủ thứ mà chưa thấy tôi, chưa biết luồng điện của tôi, chưa gặp cái dung nhan của tôi... Đó, hỏi tôi muốn các bạn gặp tôi không? Tôi muốn lắm, tôi gặp được các bạn tôi nâng niu, tôi thương yêu, tôi hôn hít, tôi sướng lắm, không bao giờ tôi bỏ các bạn, nhưng chỉ có các bạn bỏ tôi mà thôi.

Các bạn phải bỏ tất cả cái ô trược, cái ác trược của nội tâm mà tiến về thanh tịnh thì ta hưởng đời đời, không có mất đâu, cho nên phải cố gắng. .

THÔNG BÁO VỀ VIỆC PHÁT HÀNH HAI BỘ DVD ĐẠI HỘI 2004 TẠI HAWAII & BỘ DVD KHOÁ SỐNG CHUNG 2004 TẠI ORANGE COUNTY

Vô-Vi Multimedia Communication sẽ phát hành trong tuần tới hai bộ DVD Đại Hội Tình Trời Tân Độ 2004 tại Hawaii & bộ DVD Khóa Sống Chung Tân Niên 2004-2005 tại Orange County.

Quý Hội, Thiên Đường hay bạn đạo nào muốn đặt hai bộ nói trên, xin liên lạc với địa chỉ dưới đây:

Liên lạc về email: vovimedia@yahoo.com

- Một bộ Đại Hội 2004 gồm 4 DVD, giá ủng hộ: \$25 US & cước phí
- Bộ DVD (3DVD) Khóa Sống Chung Tân Niên :
giá ủng hộ: 20 US\$ + cước phí

Check payable to: VO-VI Multimedia Communication

Địa chỉ tại Mỹ: PO Box 741324, Dallas, TX 75374-1324

Điện thoại tại Bắc Mỹ: 1-866-FOR-VOVI

VO-VI MULTIMEDIA COMMUNICATION thành thật cảm tạ quý bạn đạo và chúc các bạn thân tâm thường lạc.

THÔNG BÁO GHI DANH TRÌNH DIỄN VĂN NGHỆ ĐẠI HỘI HỘI SINH SUM VẦY

Chúng tôi hân hoan kính mời toàn thể quý bạn đạo sắp đi tham dự Đại Hội Hội Sinh Sum Vầy tại Singapore vui lòng ghi danh đóng góp cho chương trình văn nghệ đại hội đêm 04/08/2005. Sau thông báo ghi danh văn nghệ đầu tiên, chúng tôi đã nhận được một số ghi danh của các bạn đạo Pháp Quốc, Đức Quốc, Úc Châu, Việt Nam v.v. Ban văn nghệ đại hội xin ghi nhận và cảm ơn sự đóng góp của quý bạn.

Vì thời gian trình diễn có hạn, mong quý bạn vui lòng ghi danh trước ngày 25/07/2005 để chúng tôi tiện việc sắp xếp chương trình. Quý bạn nào ghi danh trước sẽ được ưu tiên hơn về thời gian trình diễn. Chúng tôi sẽ ngưng việc ghi danh khi đã có đủ các tiết mục. Kính mời các ban văn nghệ của mỗi thiền đường địa phương khuyến khích và ghi danh cho những tài năng văn nghệ của địa phương mình.

Mời quý bạn đạo ghi danh bằng cách gửi về địa chỉ email: **VANNGHEHSSV@DODO.COM.AU**
Trong email xin ghi rõ các chi tiết như sau:

- Subject của email: Van Nghe HSSV
- Tên họ người trình diễn hoặc người đại diện
- Địa phương / Thiền Đường
- Tiết mục, thể loại (ca, vũ, nhạc, kịch v.v.)
- Thời gian trình diễn
- Nội dung và lời muốn được MC giới thiệu cho màn trình diễn

Chúng tôi sẽ thông báo quý bạn nào đã ghi danh đóng góp về chương trình và thời gian trình diễn sau khi đúc kết được chương trình.

Chân thành cảm ơn và mong sự ghi danh văn nghệ của quý bạn đạo.

Thân mời,

Ban văn nghệ VVMC kính chúc các bạn thân tâm thường lạc.
Nam Mô A Di Đà Phật.

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

Kính quý bạn đạo hướng tâm Cầu Nguyện cho linh hồn Ông Đoàn Văn Giai sinh năm 1913, từ trần ngày 15/06/2005 nhằm ngày 09/05 âm lịch Ất' Dậu, tại Bình Thuận, Tam Bình, Cai Lậy, Tiền Giang, hưởng thọ 93 tuổi, sớm siêu thăng tịnh độ
Đoàn Hồng Hi bạn đạo Atlanta, GA
Kính Báo

THƠ

ĐỜI NGƯỜI

*Đời người như éch ở trong ao
Chìm đắm trước ô chớ tự hào
Chẳng chịu tu tâm đời mãi khổ
Khôn hồn tu luyện khỏi lao đao
Càng tu càng sáng càng thanh nhẹ*

*Dừng chí hành thiền để tiến mau
Ai cũng như ai tu sẽ đạt
Không tu chậm tiến khó lên cao
Xuống lên lần quần bao chìm nổi
Lặn hụp côi trần khổ biết bao
Nhân quả trả vay không lối thoát*

Khổ tâm khổ xác lệ tuôn trào
Chi bằng quyết chí lần này nữa
Nhất định thắng hoa giải thoát mau
Niệm Phật nhất tâm luôn chẳng dứt
Một lòng hướng thượng nhớ trời cao
Thanh Đa 06-05-05
Tư Êch Vô Vi (T/V TLTC)

=====

VƯỜN HỒNG

Thiền tu học kim vàng Đạo đức
Đóa hoa tâm trang sức Vườn Hồng
Trời ân chuyển điện vàng tiếp sức
Khối yêu thương ngậy ngát trong lòng

Cành hoa đẹp vun bồi chăm sóc
Ngát tâm bay thơm mức canh thiền
Lòng thanh tịnh tràn đầy hạnh phúc
Bạn tâm tu ưa đến hàn huyên
Tình vẫn đẹp vô vàn cội phúc
Đạo thắng hoa rực rỡ hương ngàn
Thường may mắn, luôn nhiều thử thách
Lạc tâm an tu tiến dễ dàng

Người tu tịnh sự đời quên phúc
Có như không, như dứt lòng mê
Tình với cảnh xa rời tai mắt
Khoẻ như ru nhẹ bỗng bên lê
Giờ chỉ thấy vườn Hồng nắng ấm
Đẹp hoa xinh vui mát tâm hồn
Thường an lạc ngọt ngào tươi thắm
Chốn trần gian thôi lắm Bụi Hồng
Thanh Đa 03-05-05
Tư Êch Vô Vi (T/V TLTC)

=====

Trần Gian

Trần Gian lý lẽ mọi điều,
Đem thân động loạn ham tiền ham danh.
Tranh đua cho được hơn người,
Lìa đời không có món gì mang theo.
Tánh ta là tánh phàm trần,
Tình duyên đổ vỡ chính mình gây ra.
Kiếp ta vay trả nghiOE đời,
Tâm thân rối nát cũng vì đam mê.
Đất Trời thương vạn sanh linh,
Thứ tha tận độ cho người thức tâm.
Ý Trời gieo th ện bỏ hung,
Tu tâm sửa tánh tìm về cõi thanh.

Quách Vĩnh-Thiện
Paris, le 10 avril 2005

=====

KÍNH CHA GIÀ

CHÚNG CON GHI NHỚ LẤY LỜI CHA
CHỈ KHÍ NÂNG CAO , CHỈ ĐẠO NHÀ
NGHĨA CÁ VUN BÔI TÌNH QUỐC QUỐC
ƠN ĐỀN XÂY ĐÁP NGHĨA GIA GIA
NON SÔNG MỘT DẤY TRỜI ẤU Ớ LẠC
ĐẤT TỔ HÙNG THIÊNG VANG TIẾNG CA
KIM CỔ OAI HÙNG TRANG SỬ MỚI
LƯU DANH CON CHÁU VIỆT NAM TA
TTT THANH HÙNG
PHÚ NHUẬN TP. SÀI GÒN 10-6-2005

=====

ĐỨC CÙ LAO

áCÔNG CHA , NGHĨA MẸ QUÁ NON CAO
MUÔN KIẾP NGÀN ĐỜI TRẢ ĐƯỢC SAO ?
CHỈ BIẾT TÔN VINH LÒNG KÍNH CÂN
LO LẮM VIỆC TỐT ĐỨC CHA TRAO
NÂNG CAO SỨC SỐNG NGÀY THÊM TỐT
DƯỠNG ĐỨC TRAO DÔI LUÔN TIẾN MAU
ĐỂ KHỎI PHỤ LÒNG ƠN GIÁO DƯỠNG
KHẮC GHI “ CHÍN CHỮ “ TRỌN CÔNG LAO
TTT THANH HÙNG - 10-6-2005
PHÚ NHUẬN TP.SÀI GÒN

=====

Tu thiền

Yếu vô phiền não yếu vô sầu
Bổn phận tùy duyên mạc cưỡng cầu
Vô ích nghĩ ngôn hựu khai khẩu
Vô can kỷ sự thiếu đương đầu
á Tâm Phúc 5-6-2005 Bình Dương

=====

Sông nước

Sông nước ơi ! trong đục
Cuộc đời ta đục trong
Ngọn nguồn nào ta đến
Lý tưởng nào ta tin
Đại khôn cũng một thời
Lời nói qua bàn đá
Xin gá lời tôi nói
Cuộc đời đúng khổ có
Để làm sao thoát ra
Xin tình ca trở lại
Xin chào sông đục trong
Tâm Phúc
Thủ Dầu Một Bình Dương 5-6-2005

NGÀY ĐẦU HỌC PHÁP.

“Huệ Trí năm nay hướng cửa Thiền,
“Chắc là kiếp trước có nhân duyên,
“Khuyên trò về rón Trì Trai Giới,
“Sau này sẽ được hưởng phước Tiên”.(1)

Huệ Trí năm nay bước hành Thiền,
May nhờ Thầy Tám chuyển nhân duyên,
Truyền trao phổ pháp Vô Vi hạnh,
Mở lối đưa đường, đến cảnh Thiên.

Huệ Trí năm nay viết Thơ Thiền,
Cũng nhờ ân sủng của Chư Thiên,
Bạn bè giúp đỡ nhiều phương tiện,
Học hỏi để mau đạt Pháp Thiền.

Huệ Trí năm nay đang tâm duyên,
Biết ơn Cụ Tổ, sáng khai miên,
Nam bang hương pháp ngồi ánh thiện,
Thế giới theo Thầy bước quy nguyên.

Huệ Trí mong sao bạn đạo Thiền,
Đem hương Đạo Pháp rải Trần duyên,
Mong cho mọi giới, mau hồi bước,
Tỉnh thức, Tu Tâm đạt thượng huyền.

(1)- Bốn câu Thơ Thất Ngôn Tứ Tuyệt của Vị Pháp Sư
đầu đời đã ban Pháp danh và dạy Đạo cho đệ tử hồi 13
tuổi.

Nay thì đệ mới theo Thầy Tám: “Tu Thiền từ hồi hôm”.

Kính Bái,

HUỆ TRÍ (27-05-2005).

BẠN ĐẠO VIẾT

THẤY VÀ HIỂU

Tôi thường nghe người ta nói: “Trăm nghe không bằng một thấy” để nói lên sự khác biệt giữa nghe và thấy đối với một sự việc. Những việc mà ta được nghe kể lại, thường thường là bị “tam sao thất bản”, tức là nó thường bị sai lệch hoặc thiếu hụt ít hoặc nhiều so với sự thật, ít khi được chính xác 100% so với sự việc chính mắt thấy, chứng kiến tận nơi tận chốn. Qua câu nói trên người đời có ý khuyên ta chớ quá tin những gì qua lời đồn đãi của thiên hạ, thị phi của dư luận mà bị gạt. Điều này quả thật hợp lý!

Từ ngày gặp được PLVV và thực hành đến nay, tôi lại khám phá ra thêm một chân lý mới nữa là: “Trăm thấy không bằng một hiểu”. Thấy được, nhìn được tận mắt một sự việc đã là khó, là hay, nhưng hiểu được điều mà ta thấy lại càng hay và càng khó hơn nhiều. Mà hiểu được mới là điều quan trọng. Để hiểu được một sự việc trong cuộc đời hữu vi bình thường, đôi khi đã là khó; để hiểu được một hiện tượng trong cõi vô vi diệu giới thì lại càng khó khăn, phức tạp hơn bội phần. Cũng vì thế mà trong Thiền Pháp Vô Vi, có rất nhiều bạn đạo đã bị nhầm lẫn, sai lệch và bị gạt bởi cái thấy của mình qua công phu tu chứng. Thấy thì có thấy, thấy rất nhiều nhưng hiểu thì không, hoặc rất hiếm. Đa số lại hiểu theo sự suy diễn qua kiến thức hạn hẹp, mơ hồ của bản thân, thành ra vô tình tự gạt mình và rồi bị người ta gạt. Trên đường tu học, tức đi tìm chân lý mà như thế thì thật là vô cùng tai hại, bởi vì ta cứ nhận giả làm chân, rồi cuộc chân lý thì vẫn còn mãi mù xa, mà sự mê lầm thì đầy dẫy. Hành giả cứ ôm ma mà ngỡ là Phật, để rồi sau cùng nhận lấy những kết quả thật là đau lòng, tiêu hao bao thời gian và công sức của chính mình trong một kiếp người mà chẳng được gì. Thật đáng buồn và đáng tiếc lắm thay!

Đi vào Vô Vi là đi vào thế giới diệu quang huyền bí siêu hình, mắt thường không thể nhìn thấy, chỉ có những người tu thiền, khai mở được một phần nào khả năng trực giác của tâm linh mới có thể chứng đạt được. Những chứng nghiệm và hiểu biết của Vô Vi Diệu Quang này cũng không thể đem trí đời, tức những kiến thức hữu vi, sách vở, trường lớp, thầy dạy mà suy xét được. Chỉ có tâm linh tự khai sáng và tự hiểu mà thôi. Cho nên đơn giản, hoặc hiểu hoặc không hiểu! Nếu như đã không hiểu thì hãy để nó lại một bên và chịu khó tiếp tục công phu tu tập cho đến một lúc nào đó đủ trình độ tự khắc sẽ hiểu. Chứ nếu đã không đủ trình độ để hiểu mà lại cố tìm cách suy luận, diễn giải theo kiến thức đã thu thập ở trường đời, ở kinh sách để hiểu nó thì khó mà tránh được lệch lạc, sai lầm (hầu như là hết 99% bị sai

trật!). Có lẽ vì vậy mà ngày xưa Đức Thích Ca đã tuyên bố: “Chân lý bất khả tư nghì”. Ngày nay Ông Tám cũng thường nhắc nhở các đệ tử: “Nghe bạn đạo, chớ tin bạn đạo, tin là bị gạt!”, hoặc “Các bạn cũng chớ vội tin tôi, hãy thực hành để tự chứng!”.

Tuy nhiên, vì quá ham muốn, cầu mong vọng động mà nhiều bạn đạo trong PLVV của Ông Tám đã mắc phải những sai lầm vô cùng tai hại và đáng tiếc này. Một số đông đã vì thế vô tình nhận ảo làm chơn, nhìn gà hoá cuốc, coi ma là Phật để rồi bị gạt. Nói là bị gạt chứ thật ra là các bạn ấy đã tự gạt mình vì tánh tự cao tự đại của chính mình, các bạn ấy đã không tự thật thà với chính mình, không chịu nhìn nhận sự kém cỏi, trần trụi, ngu dốt vẫn còn đầy dẫy trong thân tâm của mình hiện giờ, tự khuất lấp nó và rồi cứ tưởng nghĩ là mình đã có trình độ cao, là đại căn, là đã tu nhiều ở tiền kiếp v.v. và nên cứ hễ thấy ánh sáng, thấy điểm sáng trước mắt (thường là điểm ngũ hành) thì cho đó là Mâu-ni-châu (tức hào quang Vô Vi thanh điểm), thấy vị nào lộng lẫy, uy nghi trước mắt (thường là do ma quỷ thị hiện) thì cho ngay là Tiên, Phật, Trời đến viếng thăm mình, trợ lực cho mình (vì là đại căn mà!), mặc dù thực ra bản thân mình chưa đủ khả năng hiểu được đó là điểm gì, hoặc đó là vị nào trong khối Vô Vi. Vì cống cao, vì ham muốn hoặc vì tự ái, các bạn đã cố tìm ra lý lẽ, suy diễn ra một sự thật hợp lô gíc, hợp giáo điều kinh sách, để chấp nhận nó. Hóa ra các bạn đã tự gạt chính mình mà không hay. Càng suy diễn nhiều chừng nào thì lại càng bị gạt nhiều chừng nấy. “Ma nhất xích, Phật nhất trượng”, con ma lại thấy biết rõ những tư tưởng và những ham muốn của chúng ta, nên nó sẽ dễ dàng biến hiện y như ý chúng ta tưởng nghĩ, và rồi “cá bị cắn câu” và thế là cả một công trình vĩ đại bấy lâu nay đành đem đổ biển trong phút chốc, sự tự tu tự tiến trở thành nhờ đỡ, ỷ lại, và nô lệ cho tha lực vô hình.

Cho nên, người tu thiền Vô Vi phải luôn tự xét chính mình, những gì ta thấy mà không hiểu thì chớ vội tin, cứ coi như ta không thấy không nghe là tốt nhất. Ông Tám cũng đã từng nhắc nhở về vấn đề này qua câu nói: “Khi các bạn ngồi thiền mà thấy Ông Tám đến trước mặt thì các bạn hãy nói với Ông Tám đó là: Tôi không biết gì hết, tôi không tin ai hết, mời quý vị đi gặp Thầy tôi là Ông LSH đó, chứ tôi không biết gì hết!”. Điều này có nghĩa rằng, Ông Tám mà hành giả đã gặp chắc chắn là giả mạo, tá danh để lừa người tu nhẹ dạ, mê tín và dễ tin. Ông Tám dĩ nhiên là sẽ không bao giờ thị hiện qua âm thanh sắc tướng như vậy đối với các học trò chưa đủ trình độ trực nhận qua tâm linh điểm giới; bởi vì làm như thế hóa ra vô tình Ông Tám đã đẩy học trò mình vào con đường bị lừa đảo à? Bởi ma quỷ dư sức thị hiện theo kiểu âm thanh sắc tướng như thế. Trong mục BÉ TÁM có một câu Ông Tám đã giảng về “Chiếu thức” như sau: “Chiếu thức có nghĩa là phóng một luồng điểm xuống đỉnh đầu của hành giả để dẫn tiến tâm linh”. Tu thiền là trở về với không không vô vi thanh nhẹ, vô thanh vô sắc, an vui tự tại nơi tâm mới là chánh, và cũng từ đó hành giả mới khai minh tâm thức, tự đạt tới sự hiểu biết mà không phải dùng đến sách vở, giáo điều hay Thầy dạy. Thầy chính là sự sáng suốt của mỗi người!

Cho nên, có nhiều bạn đạo Vô Vi cứ khoe mình thấy này kia kia nọ đủ thứ, nhưng xét qua tính tình và đạo hạnh của họ thì thấy còn quá nông nổi và yếu kém, từ đó ta hiểu rằng cái mà họ thấy, thực ra chỉ là ánh sáng của bên ngoài tha lực thị hiện để mê hoặc, dẫn dụ họ đấy thôi. Bởi vì đạo hạnh còn non kém, tánh khí còn nông nổi, bộp chộp, tham sân si dục còn đầy trong thân tâm, thì làm sao có đủ định lực thanh nhẹ mà khai mở huyền năng, mở tâm linh trực giác, mở huệ mà tự thấy!? Sự việc thật quá dễ hiểu, nhưng vì quá ham mê thần thông, ham sắc tướng và thiếu thành thật với chính mình, không nhận biết được sự yếu kém, trần trụi của tự thân nên hành giả đã tự mình khuất lấp, bao che, biện luận đủ điều, rồi tự cho mình là cao, là có trình độ và từ đó tự gạt chính mình và bị tha lực gạt, dẫn lạc mà không hề hay biết. Ông Tám đã có lần khuyên: “Người tu muốn tiến phải thật thà với chính mình” hoặc “Thấy được mình ngu là đại phước”.

Ngoài ra, còn một vấn đề nữa mà tôi muốn nêu ra đây để các bạn lưu ý là: người bị tha lực gạt, cho thấy này kia kia nọ, thường họ rất khoái thuyết giảng, lạm dụng văn tự trong kinh sách, lý thuyết, giáo điều để thuyết phục người khác. Họ khoái nói và hình như dễ mất sự tự chủ bản thân nên thường huyền thuyên bất tận, nói chẳng biết dừng, nói hoài không chán, ai mà gặp họ thì chỉ nghe cũng đủ mệt. Khổ nỗi là họ thường chỉ thích nói về cái biết, cái hay của mình, chứ không cần biết người nghe có thích

nghe hay không, nhất là họ chẳng cần tìm hiểu xem người đối diện cần gì, muốn tìm hiểu vấn đề gì. Tóm lại, họ thích nói về cái ta, đề cao bản ngã và chẳng quan tâm gì đến nỗi lòng của người khác. Họ vì mình mà nói (cho thỏa mãn sự ham muốn khoe khoang) chứ không vì nhu cầu của người mà nói. Cho nên, khi tiếp xúc với những hạng người này chúng ta phải thận trọng; nếu mê theo những tà thuyết của họ, chúng ta sẽ bị dẫn dụ vào con đường của mê lầm và bị điều khiển bởi tha lực, vô tình đánh mất sự tự do, tự tu tự tiến của mình và làm nô lệ cho họ.

Do đó, những người tu thiền theo PLVV của Ông Tám cần phải lưu ý về những sự kiện thấy nghe và hiểu biết ở trên. Luôn luôn sống thật với chính mình, lo quay vào tự xét thấy cái dở, cái xấu, cái sai của chính mình để kịp thời cải sửa, tu hành cho siêng năng, đúng đắn. Đừng chạy theo những quyền năng, phép thuật cao siêu của khối linh, khối thần thông mà lạc vào đường tà đạo, để rồi tự đánh mất duyên lành, xa Thầy bỏ pháp và làm tắt nghẽn con đường thực hành tự cứu và tự giải thoát cho chính mình.

Người tu thiền theo PLVV thấy nghe mà chưa hiểu được rõ ràng thì không vội tin. Khi nào đủ trình độ khai mở trực giác tâm linh thì tự khắc sẽ hiểu (mà không cần phải suy nghĩ). Nhất nhất tâm niệm như vậy thì mới hy vọng không bị mê lầm và lạc lối, đúng như lời Ông Tám đã dạy: “Chỉ có người khai triển trực giác thì mới minh chánh được!”.

SG, 12-01-2000
THIỀN ĐĂNG.
